

JOSEP RULL, ELEGIT PRESIDENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

El conseller i expres polític ha rebut el suport de Junts, ERC i la CUP per ser president de la cambra al capdavant d'una mesa de majoria independentista



Josep Rull ha sigut elegit aquest dilluns nou president del Parlament de Catalunya amb el suport de Junts, ERC i la CUP, i al capdavant d'una Mesa de majoria independentista.

Rull ha recordat que "encara hi ha tres escons buits: el del president Puigdemont, el del conseller Puig i el del diputat Wagensberg" i ha assegurat que aquesta anomalia s'ha de "corregir" i que "des de la Mesa i la presidència serem molt sensibles a això".

En la mateixa línia, el president ha traslladat als diputats i al poble de Catalunya que "la Mesa d'aquest Parlament garantirà el principi d'inviolabilitat parlamentària. Cap diputat no pot ser perseguit per expressar les seves opinions o per exercir lliurement el seu vot. Des d'aquesta presidència insistirem d'una manera intensa".

PROTEGIR ELS DRETS DELS DIPUTATS

En aquest sentit, Rull s'ha compromès a protegir els drets de tots els diputats i diputades. "En aquest Parlament s'ha de poder parlar de tot. I s'ha de poder debatre de tot, sense pressió de cap altre poder públic ni l'amenaça de poder ser privat de llibertat. Poder tornar a fer política amb l'absoluta llibertat i sense cap condicionament que la voluntat del poble de Catalunya que ha

escollit aquests 135 diputats", ha assegurat.

D'altra banda, Rull ha recordat que és el poble qui escull els seus representants i que "això s'ha vist alterat des de l'octubre del 2017". En aquest sentit, ha assegurat que "és una anomalia que el president de la Generalitat sigui cessat pel decret d'un altre president d'un altre govern. O que el poder judicial decideixi qui es pot sotmetre a una investidura, com va passar amb el molt honorable president Puigdemont o amb l'il·lustre Jordi Sánchez o l'honorable Jordi Turull. O que un president fos cessat per raons polítiques, com el president Torra", ha recordat.

RECONeixEMENT A LA PRESIDENTA ERRA

El president també ha volgut reconèixer la tasca de la presidenta sortint, Anna Erra, i de la resta de membres de la Mesa. "M'agradaria, en aquesta presidència, poder tenir el millor de la presidenta Erra, que és aquesta vocació de servei i govern insubornables, aquesta proximitat i aquesta capacitat d'empatitzar extraordinàriament amb el batec de la gent d'aquest poble", ha assegurat.

L'EMERGÈNCIA LINGÜÍSTICA

D'altra banda, Rull ha exposat que un dels reptes més trans-

cendents del país és revertir l'emergència lingüística del català i l'aranès i ha alertat del retrocés del seu ús social, sobretot entre els joves, "que hem de poder atendre amb la màxima celeritat i consens". Per això, "espero que aquesta sigui la legislatura del català i encoratjo els grups parlamentaris a fer-ho possible", ha dit, i s'ha compromès a contribuir a la recuperació dels espais d'ús en què la llengua ha perdut presència. "La llengua és el nervi de la nació, un dels elements que integren el conjunt de la ciutadania de Catalunya", ha reblat.

Finalment, ha defensat que "aquest ha de ser un Parlament que s'entossudeixi a ser un instrument digne per construir una societat digna. Al capdavant, la defensa de la dignitat de les persones, de la dignitat de les institucions, de la dignitat de la nació, ha de ser la nostra màxima prioritat".

El diputat de Junts i president de la Mesa d'edat, Agustí Colomines, ha manifestat que Puigdemont, Lluís Puig i Wagensberg "no poden seure en aquest hemicicle perquè han de viure a l'exili. La democràcia no es pot defensar renunciant-hi". Colomines ha assegurat als diputats que "depèn de nosaltres abordar sense por les qüestions de fons a Catalunya. La cooperació és més necessària que mai".

LES FRASES

"Aquest ha de ser un país on funcioni l'ascensor social i l'escola catalana. L'ensenyament, l'educació és una peça fonamental per a aquest ascensor social"

"Cap diputat no pot ser perseguit per expressar les seves opinions o per exercir lliurement el seu vot. Des d'aquesta presidència hi insistirem d'una manera intensa"

"Em comprometo a protegir els drets de tots els diputats i diputades. En aquest Parlament s'ha de poder parlar de tot. I s'ha de poder debatre de tot, sense pressió de cap altre poder públic ni l'amenaça de poder ser privat de llibertat."

"És una *anomia* que el president de la Generalitat sigui cessat pel decret d'un altre president d'un altre govern."

"La llengua és el nervi de la nació, un dels elements que integren el conjunt de la ciutadania de Catalunya,"

"Amb aquesta actitud insubornablement respectuosa, insubornablement constructiva, construint els ponts de manera infatigable, amb aquesta actitud, presidiré aquest Parlament i dedicaré tota la meva capacitat i tota la meva voluntat"

“Cap diputat no pot ser perseguit per expressar les seves opinions o per exercir lliurement el seu vot”

Autoritats i públic que avui ens acompanyeu des d'aquest Saló de Sessions o des de la resta d'espais habilitats, treballadors del Parlament, ciutadans i ciutadanes de Catalunya, bona tarda a tothom.

Deixi'm que les meves primeres paraules siguin de reconeixement a la tasca de la presidenta del Parlament sortint Anna Erra i a la resta de membres de la Mesa. M'agradaria en aquesta presidència poder tenir el millor de la presidenta Erra, que és aquesta vocació de servei i govern insubornables, aquesta proximitat i aquesta capacitat d'empatitzar extraordinàriament amb el batec de la gent d'aquest poble.

La segona referència i faré una incursió estrictament personal, serà l'única que faré. El 12 de març de l'any 21 es constituïa la XIV legislatura del Parlament de Catalunya en què s'escollia la presidenta Laura Borràs com a presidenta del Parlament i la resta dels membres de la mesa, amb el vicepresident Junqueiras, el conseller Jordi Turull, el conseller Romeva, el conseller Forn, Jordi Sànchez, Jordi Cuixart, la presidenta Forcadell i la consellera Dolors Bassa érem a la presó i vèiem aquella sessió d'investidura, aquella sessió de constitució del Parlament amb un sentiment de desassossec, per una banda, però immenses tones d'esperança per una altra. Des de la convicció que la democràcia, finalment, mai no es vincla, sempre venç i avui aquesta constitució novament de la XV legislatura representa justament això, que l'esperança sempre és més poderosa que la por.

El tercer element que voldria compartir amb vostès és que, malauradament, avui encara hi ha tres escons buits, del president Carles Puigdemont, del conseller Lluís Puig i del diputat Ruben Wagensberg. Aquesta és una anomalia que hem de ser capaços de poder reorientar. Hi ha tots els elements per poder-ho fer possible. Però, en qualsevol cas, des d'aquesta presidència i des d'aquesta Mesa, serem extraordinàriament sensibles a això.

(...)

El president Macià va decidir que aquesta fos la seu del Parlament de Catalunya amb un valor simbòlic. Allò que havia estat construït per abatre les llibertats de Catalunya, acabava sent el símbol de la sobirania de Catalunya. Allò que era un símbol de força, un símbol de guerra, que és un polvorí, acaba sent un símbol de paraula, que és un Parlament on la



gent parla, on la gent enraona, on la gent és capaç de teixir consensos i de fixar en termes radicalment cívics les seves discrepàncies. Hi ha un element que és un element gens irrellevant que es produeix des de l'any 1980, des de la primera etapa d'aquesta Generalitat reconstituïda, aquest Parlament reconstituït. En aquella legislatura, el que encara no sabien que seria el president el Parlament, Heribert Barrera, rebia una carta del que era el darrer president del Parlament a l'exili, Francesc Ferreras i Duran. És una carta, i els presidents del Parlament ho coneixen perquè n'han estat depositaris, que es va lliurant cada vegada que hi ha un canvi a la presidència de la primera institució de Catalunya en termes de representació de la sobirania nacional, de la sobirania popular. És l'expressió d'aquesta continuïtat històrica, d'aquest Parlament que no té el seu origen en la Constitució espanyola de l'any 78, sinó que és l'expressió d'una nació mil·lenària, d'una institució que va més enllà dels segles.

(...)

Estar assegut en aquest hemicicle és més rellevant d'allò que hom pugui advertir. Per accedir en aquest hemicicle hi ha deu portes. Durant més de trenta anys aquestes deu portes van ser tapiades i es va impedir que la ciutadania de Catalunya

pogués accedir justament aquí. Es va emmordassar la voluntat democràtica del poble de Catalunya. Conjurem-nos perquè això no torni a passar mai més. Nosaltres representem justament això.

(...)

Aquest ha de ser un país on funcioni l'ascensor social i l'escola catalana. L'ensenyament, l'educació és una peça fonamental per a aquest ascensor social. Mandela deia que l'educació és l'arma més poderosa per canviar el món. Recuprem el prestigi i l'autoestima d'aquest element, d'aquest instrument d'ascensor social tan poderós que és l'ensenyament. Aquest Parlament és determinant a l'hora de fer-ho.

(...)

Cap diputat no pot ser perseguit per expressar les seves opinions o per exercir lliurement el seu vot. Des d'aquesta presidència insistirem d'una manera intensa.

Però aquest principi fonamental que semblava tan evident i tan obvi no ha estat, malauradament, respectat els darrers anys. Prova d'aquesta circumstància és que la presidenta Carme Forcadell fos condemnada a 11 anys i mig de presó per permetre un debat parlamentari. Deia la presidenta Forcadell que en un Parlament s'ha de poder

parlar de tot.

En aquest sentit, seguint aquest mateix compromís granític amb la democràcia, em comprometo a protegir els drets de tots els diputats i diputades. En aquest Parlament s'ha de poder parlar de tot. I s'ha de poder debatre de tot, sense pressió de cap altre poder públic ni l'amenaça de poder ser privat de llibertat. Poder tornar a fer política amb l'absoluta llibertat i sense cap condicionament que la voluntat del poble de Catalunya que ha escollit aquests 135 diputats.

(...)

Com a president del Parlament de Catalunya vull fer un exercici de reconeixement als servidors públics d'aquest Parlament i els servidors públics d'aquest país. Són un element fonamental per entendre la capacitat de progrés i de benestar que hem de ser capaços de generar. I, per altra banda, també voldria subratllar que un dels reptes més transcendents del nostre país és revertir l'emergència lingüística del català i també de l'aranès.

El retrocés del seu ús social, especialment entre els joves, representa una de les alarmes més evidents que hem de poder atendre amb la màxima celeritat i consens. Per això espero que aquesta sigui la legislatura del català i encorjatjo

els grups parlamentaris a fer-ho possible.

Així mateix, com a president d'aquesta institució, em comprometo a contribuir a la recuperació dels espais d'ús en què la llengua ha perdut presència. La llengua és el nervi de la nació, un dels elements que integren el conjunt de la ciutadania de Catalunya.

Ha de ser un Parlament que s'entossudeixi a ser un instrument digne per construir una societat digna. Al capdavant, la defensa de la dignitat de les persones, de la dignitat de les institucions, de la dignitat de la nació, ha de ser la nostra màxima prioritat.

(...)

Aquest, i vaig acabant, ha de ser un Parlament que s'entossudeixi a ser un instrument digne per construir una societat digna. Al capdavant, la defensa de la dignitat de les persones, de la dignitat de les institucions, de la dignitat de la nació, ha de ser la nostra màxima prioritat. Escrivia Salvador Espriu: “Si et criden a guiar un breu moment del mil·lenari pas de les generacions, aparta l'or, la son i el nom, també la inflor buida dels mots, la vergonya del ventre i els honors.” Fem nostre els mots de l'insigne poeta, referent ètic de la lluita antifranquista. Aparquem l'interès privat, el cansament i la vanitat. També el discurs buit d'acció, carregat d'ira, ocios d'aplaudiments fàcils. Guiem aquest breu moment de la història mil·lenària de Catalunya amb la ment oberta a escoltar la pluralitat de veus, la pluralitat que representa aquest Parlament de Catalunya, que representa el conjunt de la nació, amb la mà estesa, buscant l'acord sempre que sigui possible i amb el cor bategant, amb la mateixa cadència que batega el cor de la ciutadania de Catalunya.

Si més no, amb aquesta actitud insubornablement respectuosa, insubornablement constructiva, construint els ponts de manera infatigable, amb aquesta actitud, presidiré aquest Parlament i dedicaré tota la meva capacitat i tota la meva voluntat.

I acabo tornant a citar Salvador Espriu, que feia aquella apel·lació a l'inici de Càntic en el Temple. (...) Deia Espriu, “Ara digueu: nosaltres escoltem les veus del vent per l'alta mar d'espigues. Ara digueu: ens mantindrem fidels per sempre més al servei d'aquest poble.”

Declaro solemnement constituït en aquest acte el Parlament de la XV legislatura.

“Una votació parlamentària no és mai un cop d'estat, encara que el resultat no agradi a tothom”

Han passat quaranta-tres anys i avui presideixo la mesa d'edat de la XV Legislatura. El salt des de la tribuna de convidats fins a aquesta mesa impressiona. Són dues maneres ben diferents d'observar l'hemicicle. Ara soc un dels 135 diputats i diputades que representen els vuit milions de ciutadans de Catalunya que ens han votat perquè defensem els seus interessos des de les nostres posicions polítiques i ideològiques. Em sento honorat, doncs, que a seixanta-sis anys tingui la possibilitat de presidir, almenys per unes hores, la més alta institució representativa de la voluntat popular de la ciutadania de Catalunya.

(...)
Quan els jutges superen els límits del seu mandat interfereixen en les funcions pròpies dels poders legislatiu i executiu i, en conseqüència, violenten el procediment democràtic de presa de decisions polítiques.

L'essència de la democràcia rau en la participació activa dels ciutadans en les decisions polítiques, garantint que totes les veus seran escoltades, excloent-ne, com reclamava el gran humanista Bertrand Russell, aquelles que atemptin contra la dignitat humana i els drets fonamentals. Les unanimitats són pròpies dels sistemes dictatorials i totalitaris. No hi ha res que enforteixi més una democràcia que el pluralisme. La democràcia recolza, per bé que no únicament, en el parlamentarisme, que és el que permet configurar majories a partir de cada minoria. Deia Alexis de Tocqueville que «el parlamentarisme és l'exercici d'un gran poder, però que aquest poder només s'exerceix per mitjà de la persuasió», especialment quan un Parlament està integrat per diverses minories, com és el cas nostre, que, per altra banda, és força semblant al que passa en altres parlaments del món. Sense anar més lluny, l'espanyol, on un acord entre set partits, un menys dels que tenen representació en aquesta cambra, van invertir el candidat del segon partit en nombre de vots. A Catalunya, el 2003 i el 2006, una coalició entre partits que havien perdut les eleccions va invertir presidents de la Generalitat Pasqual Maragall i José Montilla.

Al llibre Constitucionalisme polític: una defensa republicana de la constitucionalitat de la democràcia, Richard



Bellamy, un dels pensadors més destacats en aquest camp, defensa la idea que la democràcia no només és un mètode per prendre decisions col·lectives, sinó també una eina per assegurar la igualtat política i la llibertat individual. Defensa la superioritat del constitucionalisme polític per sobre de l'estat de dret, del constitucionalisme legal. Ho fa en determinats contextos, però parteix de la idea que el poder legislatiu és el que té la capacitat d'elaborar i d'aprovar lleis, de modificar-les o de derogar-les. Per tant, que les lleis es poden modificar mitjançant les majories parlamentàries. Una votació parlamentària no és mai un cop d'estat, encara que el resultat de la votació no agradi a tothom.

(...)
Una democràcia és real si permet un espai de deliberació pública on es puguin debatre i revisar contínuament les lleis i les polítiques públiques. Aquesta capacitat de revisió i adaptació és clau per mantenir una societat justa i igualitària i la legitimitat del sistema. La democràcia no és únicament un procediment, un mètode de deliberació, sinó que és un procés que contribueix a la formació d'una voluntat col·lectiva que reflecteixi les preferències i les necessitats de la ciutadania. Des

que Montesquieu va publicar l'Esperit de les Lleis el 1748 sabem que la democràcia no tan sols reposa en la separació de poders. Cal alguna cosa més. És imprescindible garantir la llibertat política i la tranquil·litat d'esperit dels ciutadans, que provenen de la seguretat, que només pot existir quan no es tem l'abús de poder. Vivim una època de vulneració de la llibertat arreu del món.

(...)
El president Carles Puigdemont, el conseller Lluís Puig i el diputat Ruben Wagensberg no poden seure en aquest hemicicle perquè encara han de viure a l'exili. La democràcia no es pot defensar mai renunciant-hi.

El món ha canviat i ha progressat precisament per això. La democràcia s'ha enfortit quan ha estat dinàmica i s'ha exercit d'acord amb els factors temporals i vitals que la determinen. “La democràcia no elimina els conflictes, sinó que els civilitza”, ha escrit el professor Toni Rodon en un llibre recent —titulat significativament Qui no vulgui pols...— on analitza els pros i els contres de la conflictivitat i la polarització polítiques. Entre el blanc i el negre, ens diu, sempre hi ha el gris, però per arribar-hi primer han d'haver existit els dos colors bàsics per evitar que aquest gris quedi

buit de contingut i afavoreixi els que no volen canviar res. Els autoproclamats moderats sovint s'amaguen dins un búnquer constitucional per negar un principi bàsic: que les lleis estan al servei de la democràcia i no a l'inrevés.

Bloquejar els canvis amb l'excusa que plantejar-los polaritzarà la societat o bé negar-se a resoldre problemes estructurals dels sistemes polítics és una de les característiques del pensament reaccionari. Si el moviment sufragista i feminista no hagués lluitat, a costa de patir presó i exclusions, les dones no tindrien dret a vot. Cap constitució del món dels segles XVIII i XIX, incloent-hi l'americana de 1787 o la de Cadis de 1812, que passen per ser les més avançades, contemplava el dret de sufragi de les dones. El 1980, en aquest hemicicle només s'asseien 7 dones, un minso 5,2%. Avui n'hi ha 65, un 48,1%, que és una proporció idèntica a la legislatura anterior. Al cap de quaranta-quatre anys encara no s'ha arribat a la paritat. No cal dir fins a quin punt arriba la iniquitat de gènere, que salta a la vista, si repassen el nom dels 132 presidents de la Generalitat. Tot canvi reclama sacrificis per part de qui els promou.

(...)
El populisme i l'autorita-

risme són una amenaça per a la democràcia liberal perquè simplifiquen qüestions complexes i erosionen les institucions democràtiques en abonar la intolerància. A Catalunya encara estem vivint els efectes de la repressió i de l'aplicació del 155 que va depositar el govern de la Generalitat presidit pel Molt Honorable Sr. Carles Puigdemont. Agradi o no, les coses són així. Ara hi ha polítics a Madrid que noten els efectes de les clavegueres mediàtiques i judicials que “pretenen aconseguir de manera espúria” el que no van aconseguir a les urnes. Aquí fa anys que sabem què comporta el lawfare o que la “policia patriòtica” s'inventi proves per destruir biografies o per alterar eleccions, fent bona la idea que el patriotisme pot dissociar-se de la democràcia. Però inclús llavors aquesta tendència no era cap novetat.

(...)
De tots nosaltres, representants de la voluntat de les urnes del 12 de maig, depèn que ignorem o abordem sense por ni prejudicis les qüestions de fons presents a Catalunya. La feina és transcendent i la cooperació més necessària que mai.

En aquest mateix sentit, crec que tinc el deure d'assenyalar una anomalia, que fa anys que dura. Alguns diputats que avui haurien de poder seure en aquest hemicicle no hi són perquè encara han de viure a l'exili, el president Carles Puigdemont, el conseller Lluís Puig i el diputat Ruben Wagensberg. És la conseqüència nefasta del fet d'haver substituït la legitimitat del poder legislatiu, avalada pels vots, per un poder judicial clarament polititzat i atrapat per la força dels intolerants. Jutjar la mesa d'un parlament perquè permet un debat parlamentari i perseguir el president d'un govern i els seus consellers per haver posat unes urnes és, senzillament, una aberració. No és llançar fang per embrutir la democràcia, sinó colgar-la sota el pes d'una allau volcànica pretesament legalista. La democràcia no es pot defensar mai renunciant-hi. Els “enemics interiors” a Espanya no són tan sols els independentistes. Tots els demòcrates estan amenaçats.

Potser avui algú es podrà enganyar i creure que a Catalunya hem arribat al “final de la història”, com ingènuament va predir Francis Fukuyama amb relació a la caiguda del Mur i els conflictes al món.

Nogueras defensa que l'independentisme és l'únic que ha plantat cara a l'extrema dreta

La portaveu de Junts per Catalunya al Congrés, Miriam Nogueras, ha recordat avui que “els independentistes som els únics que hem plantat cara a l’extrema dreta, als jutges, als mitjans de comunicació i a la policia patriòtica espanyola”. Nogueras ha assenyalat que des de l’Estat espanyol s’ha volgut fer creure als ciutadans “que defensar idees legítimes era il·legal i que empresonar per posar urnes o per permetre debats al Parlament de Catalunya era normal”. En aquest sentit, la portaveu ha denunciat que s’ha fet creure, també, que defensar que Catalunya sigui un país independent, un nou estat d’Europa, “és il·legal i mereixia presó i exili”.

La portaveu ha manifestat que “a alguns” els agradaria que la lluita independentista ja hagués acabat. “Parlen de girar full però les coses no són com a vostès els agradaria. A Catalunya, seguim aguantant. Mentre no es reconegui la nació catalana, Catalunya no sigui un estat independent i mentre no es respecti el poble de Catalunya, el conflicte entre les dues nacions seguirà”.

De fet, Nogueras, s’ha dirigit directament a PP i PSOE i ha assegurat que “no legitimar la democràcia és i ha estat un error”.

Nogueras: “La unitat és un d’aquests grans tresors que gairebé ens carreguem, però les dificultats han acabat fent que tornem a situar-nos on ens toca i comencem a aparcar misèries”

Nogueras ha incidit en la situació precària en què es troba Rodalies de Catalunya. “Han fet creure que no invertir en Catalunya durant anys és normal. Han fet creure que viure com a ciutadans de segona pagant com a ciutadans de primera és normal”. En aquest sentit, la portaveu ha assenyalat els governs del PP i del PSOE. “Cap de vostès ha demanat mai que es compleixin els pressupostos amb Catalunya



o que es pagui als catalans el que els correspon”.

La portaveu ha fet una crida a la unitat de l’independentisme i ha lamentat els errors dels darrers temps. En aquest sentit, ha declarat: “La unitat és un d’aquests grans tresors

que gairebé ens carreguem però les dificultats han acabat fent que tornem a situar-nos on ens toca i comencem a aparcar misèries”.

Finalment, la portaveu ha acabat la seva intervenció amb unes paraules del poeta

Salvador Espriu i que sempre recorda el president del Parlament de Catalunya, Josep Rull. “Ens mantindrem fidels per sempre més al servei d’aquest poble. I amb l’independentisme unit tornaran les majories a Catalunya”.

Junts frena la invasió de competències per part del govern espanyol aplicant l’“esmena Catalunya” a la llei de creació de l’Oficina dels Drets d’Autor



Junts per Catalunya frena la invasió de competències de la Generalitat per part del govern espanyol en la creació del projecte de Llei de l’Oficina de Drets d’Autor. Aquest fet ha estat possible gràcies a la introducció del que s’ha anomenat “l’esmena Catalunya”, un mecanisme per modificar l’articulat de la llei i blindar-la competencialment.

La proposta inicial del govern espanyol representava una significativa regressió competencial, en contradicció amb l’Estatut de Catalunya. Per aquesta raó, Junts per Catalunya va presentar una esmena a la totalitat a aquesta llei i va iniciar un procés de ne-

gociació per corregir aquesta retallada que proposava el govern espanyol.

En una atenció als mitjans de comunicació al Congrés dels Diputats, el diputat juntaire Eduard Pujol ha assegurat que “des de Junts posem al servei de Catalunya una determinada manera de negociar: “l’esmena Catalunya”, que vol dir que sempre que depengui de Junts, sempre que estigui a les nostres mans, no s’aprovarà cap llei que no reforci i no respecti Catalunya” i ha advertit que “el govern espanyol ha d’entendre que els textos de llei que no respectin Catalunya no tindran el vot favorable de Junts”.

ARA DIC BLANC

LA VANGUARDIA

DEBATE CATALUÑA

El TC admite el recurso de amparo del PSC por votos de diputados suspendidos

ARA DIC NEGRE

EL PAÍS

EL PERIÓDICO GLOBAL

LEY DE AMNISTIA >

Illa relativiza ahora que el Parlament aceptara el voto delegado de Puigdemont y Puig: “Tampoco eran determinantes”